

L'excavaller sant Jordi i la princesa Mariona

Quan en Jordi prenia el seu caputxino amb carquinyolis per berenar, no hi havia cosa que li fes més ràbia que sentir el timbre insistentment i trobar-se, palplantat a la porta, un emissari dels seus pares amb un missatge urgent. Sobretot perquè els carquinyolis remullats i el caputxino fred no valien res. Des que s'havia retirat de la feina de cavaller i se n'havia anat a viure als afores, no volia saber res més de sortir corrents a salvar víctimes de monstres, de tirans o de desgràcies de qualsevol altra mena.

En Jordi només volia viure tranquil·lament sense armadures ni espases penjades del cintó, jugant a l'UNO amb els amics i fent passejades amb en Sílvor, el seu cavall blanc. Fins i tot s'havia desfet del seu títol de sant i l'havia guardat al fons d'un calaix de la tauleta de la cuina. Naturalment, sense fer cap mena d'exercici físic i rosegant galetes tot el dia, havia guanyat uns quilets de més i s'havia tornat lent de moviments. Per això, abans d'aixecar-se a obrir, va trigar ben bé deu segons a netejar-se les molles i falsejar un somriure de cortesia.

—Senyor sant Jordi, de part dels seus pares, dels reis i de tots els ciutadans de Montblau del Camp, es fa necessària la seva presència per tal d'acabar amb l'enrenou que, des de fa tres mesos, està causant un drac ferotge i llefiscós, alt com el campanar i llarg com tota la vila.

—Ja hi tornem a ser! Us ho he dit mil vegades, que jo ja no treballo. No us podeu espavilar solets? Tampoc no és tan difícil fer fora un drac... —va contestar una mica molest en Jordi. —Ho hem provat tot però el monstre no ens vol deixar. Només vostè el pot convèncer perquè marxi a molestar a un altre poble...

—No cal que em facis la pilota, noi. Segur que heu provat d'oferir-li uns bons sacs de verdures? —va preguntar amb veu enfadada el nostre amic.

—Sí, senyor, i els ha vomitat —respongué el missatger fent que sí amb el cap

—I una pila d'animals força variada? —va afegir amb una cella aixecada

—Sí, senyor, se'ls ha cruspit en un tres i no res i n'ha demanat més.

—I un adult, dia sí dia no? —va suggerir en Jordi rasant-se la barbata.

—Sí, senyor, però els ha llepat i els ha escopit. Els troba durs i ressecs.

–I una colla de nens i nenes ben tendrets? –es va atrevir a proposar amb un dit aixecat i amb to amenaçador...

–Sí, senyor, però diu el drac que són massa petits i se li enganxen entre les dents. El que realment li ve de gust són adolescents, que són més cruixents. Però, és clar, entre ells hi ha la princesa Mariona...

I aprofitant que l'excavaller sospirava i aixecava els ulls al cel en senyal d'esgotament, l'emissari, ràpid com un llamp, li va posar davant del nas un retrat de butxaca de la damisel·la, pintat a mà. I la tàctica va funcionar a la perfecció, perquè aquell retrat mostrava una imatge tan i tan rebonica de la princesa que a en Jordi li van caure els carquinyolis per terra. La seva carrera de sant

baró fent el bé arreu del món, en la qual no tenia cabuda cap dama, va fer un gir de cent vuitanta graus en aquell precís moment.

–Per totes les espases i tots els elms de la contrada! Quin treball meravellós ha fet l'il·lustrador! Quanta bellesa! El seu somriure m'il·lumina i els seus ulls em roben el cor! No podem permetre de cap de les maneres que aquesta jove innocent vagi a parar a la gola d'aquell impresentable. Compteu amb mi. De fet, una mica d'exercici m'anirà la mar de bé. Reuniré els meus millors consellers i ben aviat us vindrem a fer una visita.

I, dit i fet, aquella mateixa nit, davant d'unes torrades amb escalivada, en Jordi i els seus millors amics, en Vicens i en Marcel, dos grans cuiners, es van posar a discutir quin podia ser el pla perfecte.

–I si l'escaldem amb aigua bullint i en fem un brou amb verdures?

–I si el trossem a daus, el sofregim i en fem un pica-pica popular?

–I si el fem xixines i farcim unes tones d'olives? I si...?

Finalment, dos dies després, es van presentar amb un carregament d'olles, cassoles i graelles que van deixar tothom ben intrigat. Van treballar tota la nit mentre el drac dormia, fent un forat enorme just al davant del seu cau i el van omplir de brases. Quan va sonar el primer quiquiriquic, el drac va obrir un ull, després l'altre, va fer un badall horrorós i va sortir a fer el primer pipí del matí. La primera pota que va tocar la graella roent que tapava el forat el va fer despertar de cop. La segona li va fer obrir els ulls com dues síndries. La tercera li va arrencar un crit esgarrifós i la quarta... el va fer enrabiarse més que mai! El salt que va fer va ser digne de veure. Però com que tot el que puja baixa, es va estavellar fent un soroll eixordador.

Just a l'alçada dels ulls, en Jordi l'amenaçava amb l'espasa. Els dos consellers i la vila en ple, amb les cassoles i les olles a les mans, li feien burla:

–Què, noi, estàs preparat per a ser guisat amb patates? O prefereixes que et convertim en canelons rostits? O fem unes costelletes de drac a la planxa...? O potser et vols repensar això de menjar jovenets i jovenetes...?

La bèstia va suplicar clemència tot llepant-se les butllofes de les potes. Mentre els habitants del poble ploraven emocionats, els consellers feien signar un acord de pau al drac. El rei i la reina s'abraçaven plens de joia i els pares d'en Jordi somreien orgullosos del seu "nen".

El nostre excavaller, heroi una vegada més, va fer pujar la princesa Mariona al seu cavall i van marxar cap a la seva caseta dels afores de la vila. Ell amb la panxa plena de papallones i ella rosegant un carquinyoli.

Text i il·lustració:
MERCÈ CANALS

Cavall Fort. Núm. 1145-1146